

Preteklost in sedanost

Današnje prvo berilo in evangelij sta zelo podobna. Okoliščine v obeh so enake – toliko ljudi in tako malo hrane – pa vendar je dovolj za vse, celo ostaja. Nekateri dialogi so skoraj identični – ponovijo se beseda za besedo. Evangelij je prepis zapisa o dogodku, ki se je zgodil pred stoletji.

Na ta način si prizadevajo, da bi hebrejske zapiske povezali z Novo zavezo. Če več let poslušate mašna berila, ugotovite, da je drugo berilo nadaljevanje pisma prejšnjega tedna, prvo berilo pa je vedno v nekakšni povezavi z evangelijem. To nas povezuje z našimi verskimi koreninami.

V judovstvu veliko dajo na preteklost. Vodi jih misel: "Pomni, tvoj oče je bil potujoči Aramejec." Spominjajo se, kako je Bog izbral Abrahama, Mojzesa, Jakoba in Davida, kako jih je Bog izpeljal iz egiptovske sužnosti preko Rdečega morja in kako jih je rešil babilonskega izgnanstva. Pasha je praznik, ki ga vsako leto praznujejo kot spomin na beg iz Egipta. Ker jih je Bog nekoč rešil, jim to zagotavlja, da bo zanje poskrbel tudi v prihodnosti, zato praznujejo.

Kristjani gledamo na preteklost kot na znamenje sedanosti, kot na obliko sedanosti, kot na nedokončano sedanost. Tako so današnja Gospodova dela dokončanje tistih iz preteklosti. So izpolnitev Božjih obljub. Za kristjane je prečkanje Rdečega morja znak našega odrešenja v krstni vodi. Elizej je ljudi nahranil kot predogled, kako Jezus hrani množico. Čudežno lesketanje Mojzesovega obraza naznanja Kristusovo preobrazbo. Ko se Elija z gorečim vozom odpelje v nebo, pa naznani Jezusovo vnebovzetje.

V tem smislu so imeli evangelisti največ dela pri iskanju hebrejskih zapiskov, da bi jih povezali z zgodbami, ki ponazarjajo, kako je bil Jezus novi Abraham, novi Mojzes, novi Elija, kako je bil Jezus modrejši od Salomona, ubogljivejši od Adama, kako je bil Jezus novi Izrael, trpeči služabnik, ki je

bil žrtvovan za Izakovo izpopolnitev, napoved Jezusove daritve.

Preteklost za nas ni pretekla. Vemo, da brez stvarjenja ne bi bilo čudovite zemlje, brez križanja ne bi bilo sprave z Bogom, brez Kristusovega vstajenja ne bi imeli upanja.

Za igralce pravimo, da so tako dobri kot njihova zadnja vloga. Atleti so tako uspešni kot njihova zadnja tekma. Vse nas kdaj zanima: "Kaj si dobrega naredil zame v zadnjem času?" To ni nehvaležen odnos do pretekle dobrohotnosti. Tako na preprost način prepoznavamo, da čeprav je bila v preteklosti naša izkušnja še tako čudovita in nas je pretekli odnos obogatil – če ni nadaljevanja, če ni povezave s tem, je sedanost pusta in prazna. Če preteklost ni uvod v prihodnost, je sedanost slepa ulica.

Zato vrtimo nazaj pretekle dogodke in si hitro predočujemo zgodbo o tem, kako Bog sodeluje z nami. Zgodba o stvarjenju nam mitoliško pripoveduje, kako Bog še naprej v vsakem trenutku vse pre-ustvarja. Krst nam sporoča, da nas Bog rešuje z vodo in Sveti Duhom. Maziljenje nam govori, da Bog še vedno zdravi naše šibkosti, spoved pa kaže, da si Bog prizadeva, da bi nam odpustil v vsakem trenutku. Predvsem pa je maša opozorilo, da sta rešitveno dajanje križanja in novo življenje po vstajenju resničnosti sedanjega trenutka.

vir: <http://celebrationpublications.org/>
prevod: Petra Grimani